

גליון היכל הקודש

מוצאי שבת	הדלקת הנרות	אלעד
8:15	6:33	בית שמש
8:16	6:24	בני ברק
8:15	6:41	חיפה
8:15	6:35	טבריה
8:13	6:32	יבנאל
8:13	6:20	ירושלים
8:09	6:20	מודיעין עילית
8:14	6:32	צפת
8:13	6:30	

גליון שבועי יוצא לאור ע"י מוסדות היכל הקודש ברסלב בארה"ק
נתייסדו ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

שעה 14, גליון 27 (695)

פרשת ויקרא, ז' ניסן, שנת תשפ"ה לפ"ק

שיעורים כסדרן: נ"ך: ישעיי"ה-י"ט | בבלי: סנהדרין ק"ט | ירושלמי: יבמות ג' | תוספתא: יבמות י"ג | רמב"ם: מקוואות א'

מוהרא"ש מספר

הבה נצא ממצרים

רבי נתן אומר (לקוטי הלכות גטילת ידים שחרית הלכה ב') ששבת הגדול נקראת על שם התגלות הנסים שהיו על ידי תפלה, שנקראת "גדול", וכמו שכתוב (דברים ד, ז): "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראנו אליו"; כי זו גדלתנו, שהשם יתברך שומע תפלתנו, ומשנה הטבע על ידי תפלתנו.

וכמו שנאמר אצל אלישע הנביא (מלכים ב' ה, ז): "ספרה נא לי את הגדולות אשר עשה אלישע", ואמרו חכמינו הקדושים (מגלה כו ע"א): "ואלישע דעביד ברחמי הוא דעבד"; שכל הנסים שעשה אלישע הנביא היו על ידי תפלה. נמצא, שתפלה שפועלת נסים ושנוי הטבע נקראת "גדול" (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רנ).

וכל זה התחיל בשבת הגדול, כי אז לקחו את השה שהיה פלחן העבודה זרה של מצרים, וקשרו אותו לכרעי המטה, והכינו אותו לקרבן פסח, והיו שניהם של מצרים

<<<<

מילה של התחזקות

תזהר ממחלקת ומלשונא יהודי אחר. מוהרא"ש אומר, כל זמן שיש לאדם בתוכו שונאה ליהודי אחר - זה סימן שהוא עוד לא מקרב בכלל אל רבנו. עוד אומר מוהרא"ש, כשמיישנהו נכשל רחמנא לצלן באסור אכילת נבלות וטרפות, אם הוא אוכל כזית חזיר הוא עובר על הכזית הזה - פעם אחת בלאו, ואם הוא אוכל עוד כזית - הוא עובר על עוד לאו אחד, אבל מי ששונא אחרים - עובר בכל רגע שוב ושוב על הלאו של "לא תשנא את אחיך" (ויקרא יט, ז).

תזהר בימי ערב פסח - בשטרודים להכניס את החג הקדוש - מפעם ומחלקת; זה לא שווה כל ההכנות אם זה הולך עם פעם ומחלקת.

כמו כן בימים אלו תשמר על הילדים שלך. תשתף אותם בהכנות הקדושות, קח אותם למאפית המצות, קח אותם לקניות, תקרא להם בשאתה מנקה את הרקב שלך וכו'; שהם יהיו עסוקים בדברים טובים ולא יסתובבו חפשי בלי השגחה. ילדים לא גדלים מעצמם, בכל שמשקיעים בהם ובכל שמבקשים מהשם יתברך - כך זוכים לדורות יפים וכשרים. (עצתו אמונה צו תשפ"ג)

ווארט על הפרשה

ויקרא אל משה. רשום א' זעירא, מדוע המילה ויקרא כתובה עם א' זעירא?

ויש לומר, על-פי המבואר בדברי רבינו (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רג) מי שיש לו דעת ויודע שהכל בהשגחה מהשם יתברך, אין לו שום יסורים, ואינו מרגיש שום צער, יסורי הנפש בודאי אין לו, כי (איוב א) "השם נתן השם לקח יהי שם השם מבורך מעתה ועד עולם". ואף-על-פי שיש יסורין שבהכרח מרגישים אותם, שהם יסורי הגוף, זה הרבה יותר קל, כי למעשה הוא יודע שגם זה מגיע מהשם יתברך לטובתו.

ועקר הצרה שאדם סובל, זה רק מחמת שחושב שהכל טבע מקרה ומזל. ומשם נמשכות לו כל הצרות, אבל אם אדם היה יודע שבכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם מסתתר, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, על-ידי-זה היה ממתיק ממנו את כל הדינים והיה יכול לקבל בקלות את כל מה שעובר עליו.

וזה הפרוש ויקרא בא' זעירא, כי כתיב "ויקרא" שאדם חושב שזה מקרה, שדברים קורים לבד בלי הקדוש ברוך הוא כשיש לו צרות גדולות, אבל אם מכניסים את האלף הזעירה, כלומר את "אלופו של עולם" - את הקדוש ברוך הוא, אז זה "ויקרא", הוא יודע שהקדוש ברוך הוא קורא לו, והוא חוזר אל הקדוש ברוך הוא.

לכן כשאדם רואה שעוברות עליו צרות; יש לו רק עצה אחת, ללכת אל הקדוש ברוך הוא ולהשיח את לבו אליו בשפה שלו, ואז הוא יצא מכל צרותיו.

רש"י אומר, "הקול הולך ומגיע לאזניו וכל ישראל לא שומעין" קולו של הקדוש ברוך הוא הגיע עד לאזניו של משה רבינו, רק הוא שמע אותו, וכל בני ישראל לא שמעו, זה שיש גם אצל כל יהודי, כל המקרים שעוברים על יהודי, הם קולו של הקדוש ברוך הוא שקרא אל האדם שיחזר אליו, זה בחינה של נבואה, שהקדוש ברוך הוא רוצה לרמז משהו לאדם כמו שאומר רבינו הקדוש (שיחות הר"ן, סימן נ"ב) שמכל הדברים בעולם צועק קולו של הקדוש ברוך הוא.

ככל שאדם מכניס עצמו באמונה, להאמין ולהרגיש שאות הכל מנהל רק הקדוש ברוך הוא, כך הוא זוכה שהוא יכול לעמוד בין אלף אנשים, אף אחד אינו שומע כלום, אבל הוא שומע את קול השם יתברך שקורא אליו.

הבה נתחזק באמונה, נבקש מהשם יתברך שנוצח לאמונה ברוחה ומזככת, לדעת שהכל מנהיג רק השם יתברך לבדו, אזי יהיו לנו חיים מאשרים, נעבר על כל הקשיים בקלות, והיה לנו טוב בעולם הזה ובעולם הבא.

(זאת התורה ויקרא ב)

לְגַרְד, לְשִׁפְשֵׁף וְלַהֲכַשִּׁיר לְכַבּוּד פֶּסַח

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ

ערב שבת פרשת שמייני-פָּרָה, מְבָרְכִים הַחוּדָשׁ, כ"ב אָדָר ב', שְׁנַת תשע"ט עֲכָשׁוּ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מִתְקַרְבִּים עוֹד וְעוֹד לְחַג הַפֶּסַח וּמִתְחִילָה הָעֲבוּדָה לְנִשְׁיִם הַיְהוּדִיּוֹת לְנִקּוּת לְפֶסַח; לְמִרוֹת שֶׁמִּצַּד אֶחָד קָצַת קֶשֶׁה לְנִקּוּת לְכַבּוּד פֶּסַח אֲבָל תִּדְעוּ לָכֵם שֶׁבְּשָׂמִים רוֹאִים כָּל דְּבַר שְׁעוֹשִׂים בְּזֶה הָעוֹלָם; כָּל תְּזוּזָה, כָּל כְּפִיפָה וְכָל נְשִׁימָה קֶשֶׁה שֶׁהַנְּשִׁים עוֹשׂוֹת לְכַבּוּד פֶּסַח. כְּפִי שֶׁהַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ בְּעַל הַקְּדֻשָּׁת לְוִי – הָרַב מְבַרְדִּיטְשׁוֹב זְכוּתוֹ יְגַן עֲלֵינוּ אָמַר, שֶׁמִּעֲבוּדָה שֶׁהַנְּשִׁים מְנַקִּים לְפֶסַח; הַגְּרוּדִים, הַשִּׁפְשׁוּפִים וְכַשְׂמֻכְשִׁירִים נְבָרְאִים מְלֹאכִים, אוֹתָם מְלֹאכִים שֶׁנְּבָרְאִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּתַקִּיעַת שׁוֹפָר. לְכֵן תִּשְׁמַחוּ מְאֹד שֶׁאַתֶּם עֲסוּקִים בְּעֲבוּדָה כָּל כָּךְ קְדוּשָׁה. נְכוֹן שֶׁקֶשֶׁה עֲכָשׁוּ לְפָנֵי פֶסַח עִם כָּל הָעֲבוּדָה שֶׁמִּנַּח עֲלֵיכֶם, אֲבָל בְּשָׂמִים מְבִיטִים וְרוֹאִים אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁהַנְּשִׁים עוֹבְדוֹת וּבְזִכּוֹת נְשִׁים צְדֻקְנִיּוֹת נִגְאָל מִהַגְּלוּת הַמֶּר.

אֲשֶׁה הַגִּיעַ פַּעַם לְסִטִּיפֶלְעֵר גְּאוֹן זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה וְשִׁאֲלָה אוֹתוֹ וְכו', כִּי אֵין לָהּ כַח, אָמַר לָהּ הַסִּטִּיפֶלְעֵר גְּאוֹן: "לְכָל אֶדָם כּוֹתְבִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כְּמָה כַח? יִהְיֶה לוֹ וְכִמָּה הוּא יִתְיַגַע וְכו', אִם מִתְחַמְקִים מִהָעֲבוּדָה עִם יְלָדִים וְכו' זֶה לֹא אוֹמֵר שֶׁמִּתְחַמְקִים מִהַקְּשִׁיִּים, כִּי אִזּוֹ מְגִיעִים קֶשֶׁיִּים אַחֲרֵיכֶם", אוֹתוֹ דְּבַר אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, אֵלֶּה שֶׁמִּתְחַמְקִים מִהַנְּקִיּוֹנוֹת לְפֶסַח זֶה לֹא אוֹמֵר שֶׁהֵם מִתְחַמְקִים מִהָעֲבוּדָה, כִּי מְגִיעִים עֲבוּדוֹת קִשּׁוֹת אַחֲרוֹת. לְכֵן תִּשְׁמַחוּ שֶׁהִיגִיעָה וְהָעֲבוּדָה הַקֶּשֶׁה שֶׁלָּכֶם נִכְנָסִים בְּמִצּוֹת וּבְדַבְרֵים טוֹבִים, לְהַכִּין אֶת הַחַג וְלִהְיוֹת עֲסוּקִים עִם הַיְלָדִים. כְּשֶׁמֵּאֵד מֵר לָכֵם תּוֹצִיאוּ בְּשִׁקְט מִלֵּה מִהֶפֶה: "אֲבֵא, תֵּן לִי כַח", וּמִיָּד יוֹקֵל לָכֵם.

שַׁבַּת שְׂמֻחָה

(עֲצַתוֹ אֲמוֹנָה שְׁמִינִי תשע"ט)

קִהוּת עַל שְׁשׁוּחֲטִין אֶת אֱלֹהֵיהֶן, וְלֹא הָיוּ רֹשָׁאִין לומר לָהֶם דְּבַר, וְעַל שֵׁם אוֹתוֹ הַנֶּסֶךְ קוֹרִין אוֹתוֹ שַׁבַּת הַגְּדוֹל (כְּמוֹבָא בְּטוֹר אֵרַח חַיִּים סִימָן תל). כִּי זֶה אֶחָד מִן הַנְּסִים שֶׁפָּעְלוּ עַל יְדֵי תַפְלַתָּם הַגְּדוֹלָה.

וְכֵן עוֹד נֶסֶךְ גְּדוֹל יִהְיֶה בְּאוֹתָהּ הָעֵת, שֶׁבְּשִׁעָה שֶׁהַזְּהִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַמְּצַרִּים עַל מַכּוֹת בְּכוֹרוֹת, נִכְנָסוּ כָּל הַבְּכוֹרוֹת אֶצֶל אֲבוֹתֵיהֶם, וְאָמְרוּ לָהֶם: 'כָּל מָה שֶׁאָמַר מִשָּׁה, הִבִּיא עֲלֵינוּ, אֵינן אַתֶּם מְבַקְשִׁים שְׁנִחְיָה? בּוֹאוּ וְהוֹצִיאוּ אֶת הָעֲבָרִים הָאֵלּוּ מִבְּיַנּוּנוֹ, וְאִם לֹא – אֲנִי מֵתִים', הַשִּׁיבוּ לָהֶם וְאָמְרוּ: 'אֲפֵלוּ כָּל הַמְּצַרִּים מֵתִים אֵינן יוֹצִאים מִכָּאן'. מָה עָשׂוּ? נִכְנָסוּ כָּל הַבְּכוֹרוֹת אֶצֶל פְּרַעֲה וְהָיוּ מִצּוֹחִין לְפְרַעֲה וְאוֹמְרִים: 'בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ הוֹצִיא אֶת הָעַם הַזֶּה שֶׁבְּשִׁבְלֵם רָעָה תְּבוֹא עֲלֵינוּ וְעֲלֵיךְ'. אָמַר לְעַבְדָּיו: 'צֵאוּ וְקַפְחוּ שׁוֹקֵיָהֶם שֶׁל אֵלוּ, מָה עָשׂוּ הַבְּכוֹרוֹת? מִיָּד יִצְאוּ וְנִטְלוּ כָּל אֶחָד חֲרָבוֹ וְהִרְגוּ אֶת אֲבִיו, שְׁנֵאֵמַר: "לְמַכָּה מְצַרִּים בְּבִכּוּרֵיהֶם"; לְמַכָּה בְּכוֹרֵי מְצַרִּים" אֵינן כּוֹתִיבִים כָּאן, אֵלֹא "לְמַכָּה מְצַרִּים בְּבִכּוּרֵיהֶם", שֵׁשִׁים רְבוּאֵי הַרְגוֹ הַבְּכוֹרוֹת בְּאֲבוֹתֵיהֶם (מְדַרְשׁ תַּהֲלִים מְמוֹר קלו).

הָרִי רָאוּ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתָהּ עַת שְׂדוּד הַטְּבַע מִמֶּשׁ, שֶׁשׁוֹנְאֵיהֶם הָרְגוּ עֲצָמָם מִיָּגִיה וְבִיָּה, וְהִלֵּל בְּזִכּוֹת וְכַח הַתַּפְלָה שֶׁהָאִיר בָּהֶם מִשָּׁה רַבְּנוּ, עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁיִּדְעוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב אֲלֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוֹ אֵלָיו, וְלָכֵן נִקְרָאת שַׁבַּת זֹאת "שַׁבַּת הַגְּדוֹל", עַל שֵׁם הַתְּגָלוֹת "גְּדֻלַּתְנוּ" בְּכַח הַתַּפְלָה, שֶׁאֵנוּ יְכוּלִים לְפַעַל נְפִלְאוֹת גְּדוּלוֹת כְּכַל תַּפְלָה וְתַפְלָה שֶׁנִּתְפַּלֵּל אֵל ה'.

הַשְּׂכָל בְּגָלוֹת

וְלָכֵן שַׁבַּת הַגְּדוֹל הוּא זְמַן מִיָּחָד לְהִתְחַדֵּשׁ בְּעֲבוּדַת הַתַּפְלָה, וְלִהְכִין עֲצָמָנוּ עַל יְצִיאַת מְצַרִּים, שֶׁהוּא יְצִיאַת הַדְּבּוּר מִמְצַר הַגְּרוֹן, כִּי הַגְּלוּת מְצַרִּים הִיָּתָה גְלוּת הַדְּעַת וְהַדְּבּוּר, שֶׁנִּפְּלוּ

לְקִטְנוֹת הַמוֹחִין וְסִתִּימַת הַדְּעַת, וְלֹא הָאֲמִינוּ בְּכַח הַתַּפְלָה שֶׁלָּהֶם, שֶׁיְכוּלִים לְפַעַל גְּדוּלוֹת וְנְפִלְאוֹת כְּכַל דְּבּוּר וְדְבּוּר, אֲבָל כְּשֶׁבָּא מִשָּׁה רַבְּנוּ וּפְתַח לָהֶם אוֹר הַדְּעַת, שֶׁיִּדְעוּ שֶׁכַּח הַתַּפְלָה מְסוּר בְּיָדָם לְפַעַל כָּל מָה שֶׁבְּרָצוֹנָם, אִזּוֹ יִצְאוּ הַדְּעַת וְהַדְּבּוּר מִן הַגְּלוּת, וְנַעֲשֶׂה חַג הַפֶּסַח, שֶׁנִּקְרָא עַל שֵׁם פֶּה-סָח, וְהִתְחִילוּ לְעַסֵּק בְּתַפְלָה בְּכַח גְּדוֹל, וְלָכֵן בְּשַׁבַּת שֶׁלִּפְנֵי פֶסַח, שֶׁמֵּאֵז הִתְחִילוּ הַנְּסִים הַגְּדוּלִים שֶׁל יְצִיאַת מְצַרִּים, הוּא זְמַן מְסֻלָּה מְאֹד לְהִתְחַדֵּשׁ בְּתַפְלָה, וְלִהְכִין עֲצָמוֹ לְרִאוֹת נְסִים בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֵט.

וְזֶה סוּד "הַפִּיכַת הַשְּׁלַחֵן בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל" הַמְּצַר בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן פח), שֶׁכְּמַעַט בְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל מִהַפְּכִין הַסֵּדֵר שֶׁבְּבִיט בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל, וְאוֹכְלִין עַל שְׁלַחֵן אַחֵר, מִחֲמַת שֶׁהַשְּׁלַחֵן הַרְגִּיל כָּבֵד מְכַשֵּׁר וּמוֹכֵן לְפֶסַח, כִּי הַשְּׁלַחֵן מְרַמֵּז עַל הַדְּבּוּר, וְכִמוּ שֶׁכְּתוּב (חֻזְקָאֵל מֵא, כב): "וְיִדְבֵּר אֵלֵי זֶה הַשְּׁלַחֵן אֲשֶׁר לְפָנָי ה'", וְהַפִּיכַת הַשְּׁלַחֵן בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל מְזַכְּרָה לָנוּ – שֶׁהַדְּבּוּר שֶׁלָּנוּ עֲדִין בְּגָלוֹת. וְעֲלֵינוּ לְהִתְעוֹרֵר לְהוֹצִיא אוֹתָהּ מִן הַגְּלוּת, וְלְבוֹא לְהִתְגַּלוֹת פְּנֵי ה', עַד שֶׁיִּתְקַסֵּם בְּנוּ: "זֶה הַשְּׁלַחֵן אֲשֶׁר לְפָנָי ה'", שֶׁהוּא הַשְּׁלַחֵן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּלִיל הַסֵּדֵר, שֶׁמְקִימִים עֲלָיו כָּל הַמִּצְוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל לֵיל פֶּסַח, ד' כּוֹסוֹת מִצּוֹת וּמְרוּר וְכו', וְעוֹנִין עֲלָיו דְּבָרִים הַרְבֵּה, וְלָכֵן עַל יְדֵי הַשְּׁנוּי וְהַפִּיכַת הַשְּׁלַחֵן בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל, רָאוּי לְכָל אֶחָד לְהִתְעוֹרֵר לְהוֹצִיא הַדְּבּוּר שֶׁלּוֹ מִן הַגְּלוּת, וְלִהִתְחַדֵּשׁ מְאֹד בְּעֲבוּדַת הַתַּפְלָה.

שֶׁעַל כֵּן דִּיקָא בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל, שֶׁמְקִימִים "הַפִּיכַת הַשְּׁלַחֵן", וְאוֹכְלִים בְּמִקּוּם אַחֵר מִן הַרְגִּיל, וְנִשְׁמְרִים מְאֹד שֶׁלֹּא יִתְפָּזֵר חֲמֵץ בְּכָל הַבֵּית, בְּאוֹתָהּ הָעֵת צְרִיכִים לְשִׁמּוֹר מְאֹד שֶׁלֹּא יִבּוֹא לִידֵי כַּעַס וְקִפְדוּת בְּבֵית, חֵס וְשְׁלוֹם, שֶׁלֹּא יִכְעַס עַל הָאִשָּׁה וְהַיְלָדִים אִם אֵין כָּל דְּבַר מְסֻדָּר עַל מְקוּמוֹ, כִּי כַּעַס מְקַלְקֵל שֶׁפַע הַמִּמּוֹן וְהַפְּרָנְסָה, וְעַקֵּר הָעֲשִׁירוֹת תְּלוּיָהּ בְּשִׁמְרָה מְכַעַס (לְקוּטֵי מוהר"ן חֶלֶק א' סִימָן סח), וְעַל כֵּן אִם רוֹצִים לְזַכּוֹת לְתַקּוּן הַשְּׁלַחֵן, וְלִקְבַל שֶׁפַע קֹדֶשׁ לְקִרְאָת חַג הַפֶּסַח, עֲלָיו לְשַׁמֵּר מְאֹד מִכָּל מִינֵי כַּעַס וְקִפְדוּת, וְלִהְנַהִיג אֶת הַבֵּית דִּיקָא בְּשַׁבַּת זֹאת בְּשִׂמְחָה וּבְנַחַת יְתָרָה, וְאִזּוֹ לֹא יִחְסַר לוֹ שׁוּם דְּבַר כָּלָל.

מִתִּיקוֹת הַדְּבּוּר אֵל הַשֵּׁם

בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל, אוֹמְרִים אֶת הַהַפְּטָרָה שֶׁל: "וְעִרְבָה לָהּ מִנַּחַת יְהוָה וִירוּשָׁלַיִם כִּימֵי עוֹלָם וְכַשְׁנִים קְדְמוֹנִיּוֹת" (מְלֹאכֵי ג, ד), כִּי הַפְּטָרָה זֹאת הִיא מֵעִין הַמֵּאֲרַע, כִּי מְזַכְּרָת בָּהּ בְּשׁוֹרֵת הַגְּאֻלָּה עַל יְדֵי אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, וְכִמוּ שֶׁמְסִימָת: "הִנֵּה אֲנִכִּי שׁוֹלַח לָכֵם אֶת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא לְפָנֵי בּוֹא יוֹם ה' הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא", יוֹם ה' הַגְּדוֹל" הוּא יוֹם הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר כָּלָם יִעֲסְקוּ בָּהּ בְּתַפְלָה אֲלֵיו יִתְבָּרַךְ. רַבְּנוּ סֵפֶר לְרַבֵּי נֶתוּן, שֶׁבְּעֵת שֶׁהָיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבִקְרַת בְּמַעֲרַת אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא בְּהַר הַכְּרִמָּל בְּעִיר חִיפָה – "צִירְתִּי לְעֲצָמֵי שְׂכָאֵן עֲמַד אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא וְהַשִּׁיחַ אֶת לְבוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ". וּמִזֶּה נִתְעוֹרֵר רַבֵּי נֶתוּן מְאֹד לְעַסֵּק בְּתַפְלָה וּבְהִתְבּוֹדְדוּת, כִּי הַבֵּין, שֶׁגַּם אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא הִיָּתָה בֵּן אֶדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, וְלֹא הִגִּיעַ לְמַדְרַגְתּוֹ כִּי אִם עַל יְדֵי הָעֲצָה שֶׁל הַתְּבוּדָּה וְשִׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, וְלָכֵן הוּא יִבּוֹא לְבַשֵּׁר אֶת הַגְּאֻלָּה, כִּי אִזּוֹ יִעֲסְקוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם בְּתַפְלָה.

וְאֶת כָּל זֶה אֲנַחְנוּ מְקִדְמִים בְּשַׁבַּת הַגְּדוֹל שֶׁהִיא הַשַּׁבַּת שֶׁלִּפְנֵי חַג הַפֶּסַח, כִּי בְּחַג הַפֶּסַח זוֹכְהָ כָּל אֶחָד לְהִתְגַּלוֹת שֶׁל אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, כִּי בְּנוֹסָף לְאַרְבַּע כּוֹסוֹת, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד אַרְבַּע לְשׁוֹנוֹת שֶׁל גְּאֻלָּה – מְכִינִים עַל הַשְּׁלַחֵן כּוֹס לְאֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, וּפּוֹתְחִים הַדְּלֵת לְכַבּוּדוֹ, לְהִרְאוֹת, שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְקַבֵּל הַלְמוּדִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא, שֶׁהֵם לְמוֹדֵי הַתַּפְלָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל פְּנֵי מִשִּׁיחַ צְדָקָנוּ, וְלִצְאָת מִן הַגְּלוּת לְגַמְרֵי.

כְּשִׁיחֵי הַדְּבַר אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְחֵי עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הַחַיִּים נְהִיִּים לוֹ מִתּוֹקִים, וְזוֹהֵי גַם הַתְּחַלַּת הַהַפְּטָרָה שֶׁל שַׁבַּת הַגְּדוֹל, "וְעִרְבָה לָהּ" - כִּי הַדְּבּוּר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְבִיא מִתִּיקוֹת לְאָדָם.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמִּנְצֵל אֶת הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים לְהִתְחַדֵּשׁ וְלִהְתְּחִיל לְחִיוֹת עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִהְיֶה לוֹ טוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. (שִׁיחוֹת מוהר"א ש' עֶרֶךְ שַׁבַּת הַגְּדוֹל)

תרעא.

והנה דרפנו היתה לנסע אל רבנו ז"ל בכל חג השבועות. ובשנה זו הבין רבנו ז"ל, שייצטרף להתעקב בעיר זאסלב על חג השבועות, ועלינו פתב מכתב לאנשיי שלומנו בעיר פרסלב, שייפרסמו בשמו, שלבל יהיו איש אחד לטרח פליקה ולבוא אליו על חג השבועות.

ומחמת שרפי נפתלי היה בכל פעם בעיר פרסלב, עלינו הוא ראה הראשון את המכתב שכתב רבנו ז"ל: "שלא יהיו איש אחד לטרח פליקה ולבוא אליו על חג השבועות" – עלינו נודרו וכתב מכתב לרבי נתן ולכמה מאנשיי שלומנו מפמה צירות, שייודרו ויסעו אל רבנו ז"ל בעיר זאסלאב על חג השבועות, וכן עשו כל אנשיי שלומנו מעיר פרסלב ומעיר נעמרוב ומעיר טעפליק ומעיר דאשיב, שפלים נתעוררו עלי ידי התעוררות רבי נפתלי ונסעו אל רבנו ז"ל.

תרעב.

ורבנו ז"ל כל הזמן שנשתתה בעיר זאסלב היתה הרפו להתפלל בבית המדרש הגדול דשם. ומאת ה' היתה זאת, שכל אנשי הבית מדרש פבדוהו מאד מאד, אף שלא ידעו מי הוא, ובפרטיות השמש של הבית המדרש נמשך אחריו מאד מאד ונתמסר אליו מאד מאד.

ויהי פאשר הגיע סמוך לחג השבועות, ולאט לאט התחילו אנשיי שלומנו לבוא ולהתאסף בבית המדרש, והשמש לא ידע, שהם מאנשי רבנו ז"ל ועלינו נכנס אל רבנו ז"ל ואמר לו בזו הלשון: "איני יודע מה ולמה התחילו לבוא פה אנשים ממרחקים ויושבים כל היום בבית המדרש וצועקים בתפלה ומתמידים בלמוד?" וחיך רבנו ז"ל...
אחר כך בשבועות, כשהיו כבר נקבצים כל אנשיי שלומנו יחד, אז הבין כי פלים הם מאנשי רבנו ז"ל וקבאו אליו לחג השבועות.

תרעג.

ובתוך הבאים היה גם רבי ישראל שוחט הנ"ל. ותכף ומיד בבואו שאל אחר רבנו ז"ל, והראהו, ונכנס אצלו ודבר עמו הרבה.

ורבנו ז"ל אמר לו בזו הלשון: "איהר זענט דאך א למדן, וועל איך אייך זאגן א למדנישע תורה" (אתם הרי למדן, אגיד לפניכם "תורה" על פי למדנות). ואמר לפניו תורה על פסוק (שמות י"ח): "ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה וגו'. והקשה רבנו ז"ל קשיא נפלאה ותרוץ תרוץ נפלא על פי לומדות (בלקוטי מוהר"ו חלק א', סימן קצ).

ורבנו ז"ל רצה להוציאו ממבוכותיו ודמיונותיו וחמרותיו, אף התעקש קצת ולא רצה לקבל הכל.

ואז פשיצא, אמר רבנו ז"ל בזו הלשון: "קשה מאד לקרב זקנים".

ואחר כך התחרט קצת וחזר וקא אל רבנו ז"ל ואמר: "רבי, קרבו אותי אליכם!" והשיב לו רבנו ז"ל: "איני יכול לקרב זקנים" וחיך קצת... ואמר: "תאמרו, שפך הוא האמת, שאיני

שיחות ורעיונות

שמו הקדוש של רבנו ז"ל "נחמן" בגימטריא "פסח" כי כל ענין רבנו ז"ל הוא להוציא את כל בר ישראל ממצרים הינו מהמיצר והגלות שלו, שהוא מנח במצ"ר י"ם הינו מצר המוחין, ועקר גאלת מצרים היתה על ידי פ"ה – ס"ח שדברו אליו יתברך כמו כן כל ענינו של רבנו ז"ל הוא תפלה והתבודדות לדבר עמו יתברך ועל ידי זה נגאלים מהגלות בכלליות ובפרטיות.

בליל בדיקת חמץ בשעה שבדקים את החמץ, צריכים להתעורר אז מאד מאד בתשובה שלמה ולכונן גם לבער את החמץ שבלבו שהם כלל הקשיות והעקמומיות וכו', שיש לאדם עליו יתברך וכן העצבות והמרירות והדפאון שיש בו.

מוהרנ"ת ז"ל בעת בדיקת חמץ היה פניו מלוהב עד מאד, והיה בהתעוררות גדול, וראו על פניו איך שמשתנה פניו בכל פעם בכמה גונין מרב אימה ובושה ממנו יתברך, ופעם קפצו וצחלו בניו בעודם קטנים סביבו בדרך ילדים קטנים והקפיד עליהם ואמר אחר כך לבנו רבי שכנא ולרבי יצחק תדעו שבשעה שבדקים את החמץ הגשמי צריכים לבדוק גם את החמץ הרוחני שבלבו ולהרהר הרבה בתשובה ויבכה אז לפניו הרבה, וספר את זה בנו רבי יצחק ז"ל בכל שנה לפני בדיקת חמץ ובעת ספורו בכה גם כן מרב תשוקה שנכנס בלבו אחריו יתברך כשהזכיר את עצמו מהמראה הנורא הזה.

פעם אחת בליל בדיקת חמץ היה בחור אחד מתלמידיו עצבני מאד, והיה כועס על כל דבר קטן, והיה בטבעו איש ממותח והתקוטט עם חבריו על כל דבר קטן, וכשראה זאת מוהר"א ז"ל באמצע בדיקת חמץ וכו'.

כשגמר אז ענה ואמר לו תדע שכל הפגנות של בטול חמץ הוא לבטל את הפעם מהאדם אשר זהו עקר החמץ המתמיץ את תשוקת האדם אליו יתברך וצריכים לבדוק בעצמו בחורים ובסדקים שבלבו אם אין בו מדת הפעם והקפידות שהוא החמץ הכי גדול של האדם ההורסת אותו לגמרי. אפילו מי שלומד ומתפלל ועוסק בעבודת השם יתברך בהתמדה רבה תכף ומיד פשרק כועס אוכד הכל, וצריך לעשות התחלה חדשה, כי על ידי הפעם אוכד את נשמתו פמוכא בזוהר הקדוש (פרשת תצנה קפ"ב), על הפסוק (איוב י"ח): "טורף נפשו באפו איהו טרף ועקר נפשיה בגין רוגזיה ואשרי בגוה אל זר וכו' עין שם. והאר"י ז"ל הקפיד על מדת הפעם יותר מכל המדות רעות ואמר שעל ידי פעם אוכד לגמרי את נשמתו רחמנא ליצלן.

נקצא שעקר בדיקת החמץ צריך להיות לבדוק בעצמו בחורין ובסדקין שבתוך לבו אם אין שרוי שם איזה פעם או קפדה וכו', וכמו אם מוצאים בחתיכת חמץ בפית צריכים לחזר ולבדק מהתחלה את כל הפית כמו כן מי שכועס צריך להתחיל את עבודתו מהתחלה וכן בכל פעם מי שכועס אפילו שכבר עסק בעבודת השם יתברך ואוחז כבר באמצע עבודתו עליו לידע שאוכד הכל וצריך לעשות התחלה חדשה לגמרי מאל"ף ועד תי"ו, אשרי מי ששומר את עצמו מפעם שהוא חמץ גמור.

דרכו של מוהר"א ז"ל ללמד בליל בדיקת חמץ מסכת תמיד וגומר באותו לילה ולמחרתו עושה סיום ברבים.

בערב פסח עמדנו לפניו בשעה שבער ושרף את החמץ, וירד אז גשם חזק, והוא שפך על החמץ הרבה גפט, ובער מאד, ענה ואמר בזה הלשון: "ביז מען פארברענט דעם חמץ דארף דורכגיין פייער און וואסער" (עד ששורפים את החמץ שלו, צריך לעבור עליו אש ומים), כאומר עד שמבערים את היצר הרע שלו צריך לעבור על האדם נסיונות קשים ומרים, והעקר להתחזק ולא לפול בדתו כלל.

(אמרי מוהר"א ז"ל, חלק א', סימנים ב"ד, ז"י, כ"ג)

קמפיין מלמדים השנת

מיד אחרי פורים התחילו בקמפיין מלמדים השנת, שיוכלו לשלם את כל משכורות המלמדים עד לחג הפסח, כדי שיוכלו לגשת לחג בשמחה וברוגע.

אנשי שלומינו נענו בחפץ לב לקמפיין, אבל עדיין צריכים סכומים הגונים כדי למלא את החור שנוצר, ושיוכלו לתת הרחבת הדעת ושמחת יו"ט למלמדים המוסרים אשר מוסרים את לבם ונפשם לטובת ילדינו.

שבוע שעבר כתב ראש הישיבה שליט"א מכתב למנהל המוסדות החשוב, ראש הישיבה כתב לו כדלהלן :

"דע לך שמואז חנוכה אנחנו לא משלמים למורות בבית פיגא, וגם לא למזכירות ולצוות, ועכשיו כשפסח מגיע אנחנו מוכרחים לשלם להן, וגם למלמדים אין לנו מה לשלם עד פסח. ברצוני לבקש מומך שתאסף צדקה מאנשי שלומינו ומאנשים שיש להם רגש למוסדות, תבקש מהם לעזור.

מונה עלי עול גדול מאד; כל המוסדות, הכולל, המוסדות בארץ ישראל, בסוף כשאי אפשר לכסות את ההוצאות זה נופל עלי, ועכשיו מנהל הכספים ... אומר לי שהוא צריך עד החג עוד מאה אלף שיוכלו לכסות עד פסח למלמדים, ולמורות שלא שלמו להן מחנוכה הוא צריך קרוב למאתים אלף, וזה נופל עלי.

ברצוני לבקש מומך, עכשו שים בצד את השיעורים שלך. אני זוכר שסבי הרב הצדיק רבי יחזקאל רוטה זכרונו לברכה גם היה שם בצד את השיעורים שלו, הוא הלך לבתי כנסת, דפק בדתות - מאחרי פורים עד פסח, לעזור לתלמידי חכמים שיהיה להם לחג הפסח. בחול המועד תשלים את כל השיעורים שלך, עכשיו תאסוף צדקה שנוכל לשלם לכל הצוות".

אפשר עדיין להירתם לקמפיין, לעזור למוסדות הקדושים, מוסדות היכל הקודש, על ידי זה לעזור לראש הישיבה שליט"א, אפשר להתקשר למנהל החשוב שליט"א -1917-0495-578, ולהשאיר הודעה.

יכול לקרב זקנים, בנדיאי אני יכול לקרב גם זקנים". ורמז לו, כי אינו רוצה לבטל הישנות שלו. וכן היה, שלא נתקרב זה האיש רבי ישראל שוחט כמו כל אנשיי שלומנו היקרים, שנתקרב עוד בימי נעוריהם, כי אייפאפשר להתקרב אל רבנו ז"ל בשלמות, כפיאם פשטבטלים את הישנות והגאות לגמרי ונעשים בבחינת אין ממש, וכבודו פאין.

תרעד.

ורבי נתנו, מיד פשקבל את המכתב מרבי נפתלי, נתעורר גם הוא מאד מאד לנסע אל רבנו ז"ל על חג השבועות. אך מאחר שהיה בעיר מאהלו, נתגברו עליו המניעות עד מאד הן מצד אשתו והן מצד חותנו, וכן נתגברו עליו מניעות המוח, מאחר שגם רבנו ז"ל כתב, שלא יבואו אצלו.

עם כל זה התגבר על המניעות, אף שהיו מניעות יוצאות מן הפלל, פי תקף ומיד אחר שבועות רצה חותנו הגאון הצדיק רבי דוד צבי לנסע לעיר קרעמניץ להנהיג את הרבנות שם ורצה להשאיר את חותנו רבי נתן בעיר מאהלו על מקומו - ופה עולה בדעתו לנסע לרבנו ז"ל לעיר זאסלב על חג השבועות. (המשפך יבא איה - נלקח מספר "פצלת הצדיק")

סימן טוב ומזל טוב

- מו"ה עזרא בויס הי"ו קרית ברסלב
לאירוסיו בנו למזל טוב
החתן נפתלי הי"ו עב"ג בת
- מו"ה משה ארי' שניטצלער הי"ו קרית ברסלב
***
- מו"ה שמעון עוזר פערל הי"ו ירושלים עיה"ק
לאירוסיו בנו למזל טוב
החתן שלמה צבי הי"ו עב"ג בת
- מו"ה נפתלי קארנבלי הי"ו טבריה
***
- החתן שלמה קליין הי"ו בית שמש
לרגל אירוסיו עב"ג למזל טוב
***
- מו"ה שמעון פאלאק הי"ו בית שמש
להולדת הבן למזל טוב
***
- מו"ה יודל פלדמאן הי"ו לעיקוואד
להולדת הבן למזל טוב
***
- מו"ה שלמה וויינבערגער הי"ו קרית ברסלב
להולדת הבן למזל טוב
***
- מו"ה זאב ניימאן הי"ו בארא פארק
להולדת הבת למזל טוב
***
- מו"ה אהרן לונגער שליט"א קרית ברסלב
מלמד מומחה במוסדותינו הקדושים
לרגל החאלקה של בנו יוסי ג"י למזל טוב

חבורה	שיעור דף היומי	מנחה ושל"ס	שחרית שב"ק	מנחה וקבלת שבת	ירושלים רח' רבי נחמן מברסלב 15
---	19:30	20 ד' לפני השקיעה מנחה ימי חול 15:00	9:15 ברכות שחרית ימי חול 9:00	20 ד' לפני השקיעה ערבית בימי חול 20:00	בני ברק רח' ירושלים 2
---	21:00	10 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	טבריה רחוב משה שפירא 2
---	20:15	20 דק' לפני השקיעה	9:00 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	אלעד רחוב הרב יוסף קארו 5
שמיעת שיעור יום ג בשעה 20:30	20:00	20 דק' לפני השקיעה	9:40 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	בית שמש רח' נהר הירדן 25
הכניסה לביהמ"ד מצד ימין בגינה	20:30	30 ד' לפני השקיעה	9:30 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	בית שמש רמה ד' 3- רח' נהרדעא 24
---	---	20 דק' לפני השקיעה	9:45 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	מוזיעין עילית רשב"י 19
---	---	30 דק' לפני השקיעה	9:30 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	צפת רחוב צה"ל 1 (בנין יד עזרה)
יום רביעי בשעה 21:30	21:30	30 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	ביתר רחוב אבא שאול 25 קומה עליינה
שמיעת שיעור יום ד' בשעה 21:15	21:15	20 דק' לפני השקיעה	9:30 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	חיפה רחוב הרב הרצוג 12
יום שני בשעה 21:00	---	סעודה שלישיית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	---
---	---	סעודה שלישיית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	---